

[Arbejdsministeren]

hensyn til ved udmålingen af efterlønnens størrelse, om der ligger nogen konkrete erfaringer. Det gør der desværre. Det er vort indtryk, at der er sket et misbrug af den korte periode, således at folk, 3 måneder før de er gået på efterløn, er gået op på et højere timetal. Da regeringen er modstander af den form for utilsigtet anvendelse af lovgivningen, vil vi gerne være med til at løse dette problem.

Så skal jeg sige til fru Grethe Fenger Møller, at fru Grethe Fenger Møller ikke får mig til at indrømme, at sigtet med efterlønsordningen er et andet, end da vi i sin tid foreslog ordningen. Det er for regeringen primært en arbejdsmarkedspolitisk ordning, der har et dobbelt formål: dels at give nedslidte mennesker på arbejdsmarkedet mulighed for frivilligt at forlade arbejdsmarkedet på anstændige økonomiske vilkår, dels at give unge eller yngre personer mulighed for beskæftigelse, og erfaringerne hidtil tyder på, at ordningen i høj grad har levet op til disse forventninger.

Jeg deler sådan set, det har jeg også sagt tidligere, fru Grethe Fenger Møllers ønske om, at man kunne indbygge en deltidsordning. Det er også et svar til hr. Bolvig. Men det forslag, som det konservative folkeparti i sin tid fremsatte, løste ikke dette problem uden at medføre andre meget store problemer. Jeg kan sige, da jeg var teknisk konsulent på ordningen, at det var en overordentlig skrøbelig konstruktion, der i sin tid blev foreslået folkettinget. Kan man finde en fornuftig løsning på dette problem, er regeringen positiv.

Jeg skal sige til fru Grethe Fenger Møller og andre, som har været inde på, at for få kommer i beskæftigelse i private virksomheder i kraft af jobtilbudsordningen, at jeg deler bekymringen over, at så ringe en procentdel kommer i beskæftigelse i private virksomheder. Jeg har over for Arbejdsgiverforeningen og over for erhvervslivet ofte givet udtryk for det synspunkt, at man her burde tage en større del af de mennesker og løse deres problemer. Den støtteordning, der er opstillet af hensyn til disse langtidsledige på arbejdsmarkedet, skulle i virkeligheden give mulighed for, at erhvervslivet kunne tage flere, end det hidtil har gjort. Det er imidlertid min forventning, at den omstændighed, at vi fremrykker tidspunktet for jobtilbuddet, vil

indebære, at der bliver bedre tid til at finde det rigtige jobtilbud, at der bliver bedre tid til uddannelse, og at der derfor skulle være bedre mulighed for en placering af en større andel af de langtidsledige i private virksomheder.

Så siger hr. Lawaetz, som ikke har mange venlige bemærkninger til overs for hverken den ene eller den anden bestanddel af regeringens forslag, at det er skuffende, at 45 pct. af dem, der har været omfattet af jobtilbudsordningen i 1979, er faldet tilbage i arbejdsløshed. Jeg vil gerne sige til hr. Lawaetz, at den vurdering deler jeg, den beklagelse deler jeg. Omvendt kan man vel sige, at hvis ikke denne ordning var blevet gennemført, ville et meget stort antal mennesker ingen chance have haft for at blive på arbejdsmarkedet og sikre sig varig beskæftigelse. Alternativet til denne ordning er en håbløshedens tilstand for de langtidsledige, og det synes jeg man retfærdigvis skal have med i vurderingen.

Så begyndte hr. Lawaetz at tale meget om unges aflønning under beskæftigelsesarbejder. Jeg vil gerne understrege, at jobtilbudsordningen ikke er nogen beskæftigelsesarbejdslovgivning. Det er netop meningen med jobtilbudsordningen, at man som langtidsledig får tilbud om normal beskæftigelse på en normal arbejdsplads til normal aflønning, og det synes jeg er vigtigt.

Jeg vil gerne complimentere fru Lilli Gyldenkilde for hendes indlæg her i dag. Ingen af os, der i sin tid havde lejlighed til at følge socialistisk folkepartis negative stillingtagen til jobtilbudsordningen, som var en virkelig forbedring eller løsning på et problem, fattede en levende lyd af, hvad der egentlig foregik i hovedet på socialistisk folkeparti. Nu er vi altså blevet beroliget. Man har fået en mere realistisk, en mere positiv holdning til tingene.

Jeg vil gerne over for fru Lilli Gyldenkilde klart præcisere, at der ikke er tale om en forringelse af efterlønsordningen ved forslaget om, at man af fremtidige medlemmer kræver 10 års medlemskab i stedet for i dag 5 års medlemskab. Jeg skal også understrege – det være også sagt til hr. Kurt Hansen, selv om jeg ved, at det intet indtryk gør på hr. Kurt Hansens bedømmelse af situationen – at dette synspunkt med hensyn til forlængelsen har været kraftigt fremført af Arbejdsløshedskas-